

Лъчезар Станчев

Сладки ли са пържените
рибки

Имаше едно време един цар. Той събра веднъж мъдреците на съвет. Рече им:

– Голяма грижа ме е налегнала. Както знаете, едничкият ми син, Шишко, съвсем не отговаря на името си. Тънък е като комар. Ребрата му се броят. Какво да правим?

Замислиха се мъдреците. Три дни и три нощи мислиха. Най-после един от тях рече:

– Намислих, царю честити. За да отговаря на името си, Шишко трябва да се облече по-дебеличко. И възглавнички под дрехите трябва да му сложим.

Облякоха Шишко с три чифта дрехи, подпъхнаха му и възглавнички и го пратиha на разходка. Заразхожда се важен Шишко, поразтича се. Подгони гъсенцата с пръчка.

– Ссс-ссс-ссс – Сиско – засъскаха гъските разядосани. Разплака се Шишко.

– Гъските ми се смеят, че не съм Шишко, а Сиско...

От очите му текат сълзи, а от челото му пот като из ведро тече. Горещо лято беше. Разсърди се царят.

– Съблечете детето, щом не е истински Шишко.

Съблякоха го. Ами сега? Какво да правят?

– Друго намислих, царю честити – обади се втори мъдрец. – Щом не отговаря на името си, да му сменим името. Има толкова други имена, които ще му подхождат. Например: Клечко, Комарчо, Крачунчо...

Щом Шишко чу какво са намислили, разплака се още по-силно.

– Всичките ми играчки вземете, само името си не давам.

Вдигна се тогава трети мъдрец, поглади дългата си брада и каза:

– Открих, царю честити. За да отговаря на името си, Шишко трябва да напълнее. А за това трябва да го пратим на море.

– Хубав съвет – зарадва се царят. – Заведете го в морския дворец, но да го пазите.

Настаниха Шишко в златната колесница, впрегнаха в нея шест чифта коне. Зад него тръгнаха сто слуги и готвачи. Царското дете ще угояват, не е шега. Яхнали магарета, тръгнаха и мъдреците да го наглеждат. Стигнаха на морския бряг. В чудно хубавия дворец имаше всичко в изобилие, но на Шишко не му се ядеше. По цял ден лежеше на сянка. Мъдрецът, който се грижеше за храната му, изпращаше всеки ден при царя бързоходец със следното писмо: „Днес на обяд Шишко изяде: 1. Една супа от пилешко сърце със седем зърна ориз; 2. Крило от гълъб, изпечено на скара, с прибавка един макарон; 3. Четири зърна чудесно грозде,

без семките. Изпържихме му и една рибка, но не иска да я изяде – не му била сладка.“

Всеки ден мереха Шишко на големи златни везни. От едната страна слагаха кучето и котката, а в другото блюдо сядаше тънкият Шишко. Той тежеше точно колкото тях. Блюдото с Шишко не натежа нито веднъж. Натезаваше само ако кучето лавнеше и котката рипнеше долу.

Тогава мъдреците решиха, че Шишко трябва да прави морски бани.

Но за да не му се случи нещо, накараха го да седне на трон, поставен на брега, и потопяваха във водата само краката му. Изправени край него, двама царски моряци наблюдаваха с далекогледни да не излезе буря. Но и от тези морски бани Шишко не наддаде нито грам. Изплашиха се мъдреците. При толкова силна храна да не напълнее! Напразно се въртяха те около теглилката. Споглеждаха се: какво да правят? Какво ще отговарят на царя?

Един ден те се събраха пак на съвет. Цял ден заседаваха, нищо не измислиха. През това време Шишко прескочи през прозореца и отиде да се разходи сам по брега на морето. Там срещна рибарчето Пенчо.

– Кой си ти?

– Аз съм Пенчо, дядо е рибар. А ти кой си?

– Аз съм Шишко...

– Ха-ха-ха! Какъв Шишко си ти – тънък си като чироз.

Смееше се Пенчо, но Шишко не му се разсърди. Сприятелиха се. Почнаха да играят заедно. Тичаха по брега, правеха кули от пясък, къпаха се в морето. Здравно се изпекоха на слънцето, та гърбовете им се зачервиха.

– Стига вече, че ще изгориш. Облечи се. Аз съм свикнал – каза Пенчо. – А сега тръгвай с мен. Ще идем при дядо. Той лови риба, та да му помогнем.

Отидоха при стария рибар. Той беше наловил с мрежата два коша риба.

– Хайде да ги пренесем ние – рече Пенчо. – Дядо е стар.

Грабнаха кошовите и ги замъкнаха в тръстикова колиба.

– Давай сега чорба от пиле, печен гълъб и макарони, и грозде, че съм гладен като вълк – извика Шишко.

– Какво? Пиле ли? Печен гълъб ли рече? Ти да не си царски син, та искаш пиле и гълъб? Ето ви хляб и по две пържени рибки.

– Да, аз съм Шишко. Синът на царя. Но сега и рибките ми са сладки.

– Царският син ли? – уплаши се рибарят. Скоро дай хляба и

рибките, да не ти се развали стомаха. Ти не си свикнал на сиромашка храна. Хайде да те водя в морския дворец. Там ще те нахранят.

Стигнаха тримата в двореца. А там се беше вдигнал голям шум. Търсеха Шишко под дърво и камък.

– Давайте по-скоро да ям! – извика Шишко.

Донесоха му чорбата: от едно пилешко сърце и седем зърна ориз.

– Пилето само сърце ли има? – ядоса се Шишко. – Дайте тук и крилете, че и кълките, че и бялото месо!

Донесоха и печеното: крило от гълъб на скара, с прибавка един макарон. И от него не се насити Шишко, та му донесоха още. На края не четири, а четиридесет и четири зърна грозде изяде. И все още му се ядеше.

– Дайте ми парче хляб и сирене да си доям – заповяда той. – И две пържени рибки – много са сладки. А на рибаря и внука му сложете по едно пиленце, че отдавна не били яли пиле.

Зарадваха се мъдреците на тая голяма промяна и пратиха бързоходец при царя с писмо, в което пишеха:

„Царю честити, морските бани много помогнаха на Шишко. Веднага да се натоварят на каруците триста тлъсти пилета, десет чувала макарони, пет тенекии сирене, двацет коша грозде! Ако не стигнат за лято, пак ще ти пишем!“

Уплаши се царят от такава поръчка и отиде да види каква е работата. Като поразпита и разбра всичко, той нареди Шишко да играе и да тича цял ден с внука на рибаря и да носят заедно всяка вечер по един кош риба до колибата. Шишко беше много доволен. Бузите му се надуха и зачервиха. Гърбът му почерня като гърба на Пенчо. При всяко ядене искаше и пържени рибки.

Когато дойде време да си тръгват, претеглиха Шишко на везните. Много беше наддал. А знаете ли как го мериха? При кучето и котката сложиха и едно прасе, тогава чак се изравниха везните.

– Ти си наддал цяло прасе! – радваше се царят.

Той нареди да извикат рибаря и го запита:

– Каж ми, рибарю, защо по-рано пържените рибки не бяха сладки на моя син?

– Ех, ти, царю честити, уж си цар, а пък не знаеш една толкова проста работа: пържените рибки са сладки само на този, който работи. И само той става силен и здрав!

– Умен рибар си бил, брей! Искаш ли, рибарю, ти да ми станеш съветник, а мъдреците да пратя да ловят риба?

Засмя се рибарят на глупавия цар и глупавите мъдрци и каза:

– О-хо, царю честити! Да ловят риба още повече няма да ги бива!
Не е лесна работа това! Правете каквото щете, но мене тука оставете!
Рибар съм аз и внукът ми Пенчо искам да стане рибар!

КРАЙ

© Лъчезар Станчев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9146>]